

[Søren Olesen.]

løn i den tid, han er indkaldt — men det er jo et principspørgsmål.

Socialministeren (Strøm): Det er klart, at når vi på visse områder indenfor denne lovgivning siger, at der kan ydes hjælp til — om jeg må bruge det udtryk — „at holde vikar“, er det udfra den betragtning, at den pågældende fra at kunne opretholde sit erhverv får en udgift. Det er det, der her er tale om. Jeg forstår, at det ærede medlem vil have, der skal være mulighed for en sådan hjælp også i tilfælde, hvor den pågældende i og for sig ikke har nogen udgift. Men så er der ikke tale om en trang, og så hører det ikke hjemme under den sociale lovgivning.

Hermed sluttede forhandlingen.

Lovforslagets overgang til anden behandling vedtoges uden afstemning.

Victor Gram: Jeg tillader mig at foreslå, at lovforslaget henvises til et udvalg på 17 medlemmer.

Uden forhandling eller afstemning vedtoges dette forslag.

Den sidste sag på dagsordenen var:

Forespørgsel til økonomi- og arbejdsministeren af Viggo Starcke. („Vil ministeren, foranlediget af regeringens svar til Den europæiske økonomiske Samarbejdsorganisation i Paris, give tinget en redegørelse for sin afvisning af at udvide liberaliseringen?“).

Forespørgeren (Viggo Starcke):

„Danmark er fundamentalt interesseret i en fri international handel og den deraf følgende internationale arbejdsdeling.“

Med den højtærede formands forventede tilladelse har jeg tilladt mig at begynde med dette citat fra den højtærede økonomi- og arbejdsministers memorandum af 4. december til OEEC i Paris. Jeg begynder med vilje med dette citat, fordi der i dette høje ting er et flertal, der mener det samme.

„Danmark er fundamentalt interesseret i en fri international handel...“

Da den frie handel er en fundamental interesse, må ethvert skridt i retning af handelens frigørelse kunne påregne Danmarks aktive og stærke støtte.

For nogle måneder siden blev der fra den økonomiske samarbejdsorganisations sekretariat fremsat et forslag om at føre liberaliseringen til tops, til 100 pct. Dette forslag fik kun en betinget støtte fra dansk side, hvilket vi beklager. Man anførte, at selvom frie handelsforhold har Danmarks bevågenhed, kunne man ikke tiltræde forslaget i den foreliggende form, idet man henviste til, at der måtte tilvejebringes „reel gensidighed“ på liberaliseringens område.

I 1949 var der forslag fremme om at føre liberaliseringen op til 50 pct. Dengang tog den højtærede minister også stærke reservationer og måtte på en lidt kedelig måde ligesom tvinges til at gå frivilligt med. I 1952 var der tale om at føre liberaliseringen op til 75 pct. Dengang tog Danmark også valent på spørgsmålet, og den højtærede ministers parti gjorde mange ophævelser derover.

Men både liberaliseringens fremme til 50 pct. og dens senere fremme til 75 pct. viste sig at være meget store fremskridt, og den faktiske udvikling har ikke givet tvivlerne ret i de betænkeligheder, de havde dengang. Man har derfor god grund til at antage, at de betænkeligheder, der nu gøres gældende, vil være af samme ringe karat.

De hindringer, der kan lægges den frie handel i vejen fra staternes side, er af forskellig slags. Foruden de kvantitative restriktioner møder man statshandelen, dobbeltprissystemet, visse subventionsordninger og så selve den gamle protektionisme, tolden — tolden, som er moderen til alle de andre former for restriktioner. Det er disse andre hindringer for den frie handel, den højtærede minister fremførte i begrundelsen for sin reserverede stilling, idet han gjorde gældende, at det er et lands samlede liberalisering eller et lands reelle beskyttelse, der er det afgørende.

Konsekvensen af den indstilling, som den højtærede minister har, er kravet om reel gensidighed og reel ligestilling på liberaliseringens område, en filosofi, der før eller senere må føre til det resultat, at den højtærede minister går ind for at gennemføre højere told herhjemme, flere restriktioner